

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อันตรายหากไม่ป้องกัน

ศูนย์ : ศูนย์เทคโนโลยีเพื่อการมีบุตร
บทความโดยแพทย์ : นพ. นิตศน์ จตุปาริสุทธิ

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือ กามโรค สามารถเป็นได้ทุกเพศทุกวัย เกิดจากการติดต่อผ่านกันทางเพศสัมพันธ์กับผู้ที่มีเชื้อโรคนั้นๆ ซึ่งมีความอันตรายอยู่ตรงที่อาการแสดงมีหลายระดับ และมีความรุนแรงตั้งแต่เล็กน้อยถึงมากจนทำให้เสียชีวิต ผู้ที่ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะไม่ค่อยแสดงอาการ และการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน ทำให้เชื้อโรคติดต่อผ่านกันได้ง่าย และผู้ป่วยส่วนใหญ่มาทราบบว่าตนเองมีความผิดปกติเมื่อเวลาผ่านไปนาน บางรายก็ไม่สนใจต่ออาการเหล่านั้น หรืออายุที่จะเข้ารับการรักษา จึงทำให้โรคนั้นรุนแรงลุกลามเกินกว่าที่จะแก้ไขได้ทันเวลา

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นอย่างไร

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Sexual-Transmitted diseases: STDs) หรือ กามโรค เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่มีการติดต่อระหว่างผู้มีเชื้อกับผู้รับเชื้อผ่านทางมึนเพศสัมพันธ์ ทางอวัยวะเพศ ช่องคลอด ทวารหนัก ทางปาก รวมถึงการสัมผัสสารคัดหลั่งของผู้ที่มีเชื้อ เช่น อสุจิ เลือด น้ำในช่องคลอด และของเหลวในร่างกายอื่นๆ รวมทั้งยังสามารถติดต่อจากแม่สู่ทารกในครรภ์ผ่านการให้เลือดหรือถ่ายโอนเลือด หรือการใช้เข็มฉีดยาร่วมกันในผู้ติดยาเสพติด

โดยพฤติกรรมที่มักเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ อาทิ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การเปลี่ยนคู่นอนบ่อย เคยมีประวัติเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในอดีต และใช้สารเสพติด เป็นต้น

ประเภทของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1. กลุ่มเชื้อไวรัส เช่น

- เริม (Herpes Simplex) สามารถพบได้ในหลายตำแหน่ง เช่น ที่ริมฝีปาก หรือบริเวณอวัยวะเพศ เกิดจากการสัมผัสโดยตรงกับผู้ที่เป็นโรคเชื้อไวรัสแล้วเข้าสู่ผิวหนัง
- หูดหงอนไก่ เกิดจากเชื้อที่เรียกว่า Human Papilloma Virus หรือ HPV ติดต่อผ่านการมีเพศสัมพันธ์หรือการสัมผัส อาการที่พบคือมีติ่งเนื้อนูนคล้ายดอกกะหล่ำ อาจมีอาการคัน และเจ็บหรือมีเลือดออก ทั้งนี้มีโอกาสเป็นซ้ำได้บ่อย
- หูดข้าวสุก เกิดจากเชื้อไวรัส Molluscum Contagiosum Virus (MCV) โดยอาการที่พบ คือ มีผิวเรียบ แต่ละตุ่มมีรูตรงกลาง ซึ่งเมื่อสุกดีจะปับของเหลวขุ่นๆ ออกจากรูได้คล้ายข้าวสุก ในบางรายติ่งเนื้อหรือตุ่มมีขนาดเล็ก
- เอดส์ เกิดจากการติดเชื้อ HIV ติดต่อผ่านการมีเพศสัมพันธ์ เชื้อจะเข้าไปทำลายเม็ดเลือดขาว ซึ่งเป็นแหล่งสร้างภูมิคุ้มกันโรคทำให้เกิดติดเชื้อโรคอื่นๆ ได้ง่าย และทำให้ถึงแก่ชีวิต

2. กลุ่มเชื้อแบคทีเรีย เช่น

- ซิฟิลิส ติดผ่านการมีเพศสัมพันธ์และจากมารดาสู่ทารกในครรภ์ เกิดจากเชื้อแบคทีเรียที่ชื่อว่า Treponema Pallidum ซึ่งอาศัยอยู่ได้ในทุกส่วนของร่างกาย ผู้ติดเชื้อจะอาการแตกต่างกันตามระยะของโรค เช่น มีแผลที่อวัยวะเพศ มีผื่นขึ้นตามตัว มีไข้ ตอมน้ำเหลืองโต หรือไม่มีอาการใดๆ
- หนองในแท้ เกิดจากเชื้อแบคทีเรียที่ชื่อว่า Neisseria gonorrhoeae อาการหนองในระหว่างผู้หญิงและผู้ชายจะต่างกันออกไป โดยในผู้ชายจะมีปัสสาวะแสบขัดมีหนองไหลจากท่อปัสสาวะ สำหรับในผู้หญิงมักไม่มีอาการหรือมีเพียงตกขาวผิดปกติ ไม่คัน แต่สิ่งที่เหมือนกันอย่างแรกคือเชื้อจะเริ่มแสดงอาการหลังจากได้รับเข้าสู่ร่างกายไม่เกิน 1 สัปดาห์ ทั้งนี้บางรายอาจไม่มีอาการอะไรเลย
- แผลริมอ่อน เกิดจากเชื้อแบคทีเรียที่ชื่อ Haemophilus Ducreyi จะทำให้เนื้อเยื่อที่อยู่บริเวณอวัยวะเพศ

มีอาการบ่อย

3. กลุ่มเชื้ออื่นๆ

ได้แก่ เชื้อรา เช่น เชื้อราในช่องคลอด เป็นต้น เชื้อปรสิต เช่น โฉน หิด พยาธิในช่องคลอด เป็นต้น

อาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่พบได้

อาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะแตกต่างกันออกไปตามชนิดของโรค ซึ่งอาการต่างๆ อาจเกิดขึ้นที่อวัยวะเพศอย่างเดียว หรืออวัยวะอื่นๆ ในร่างกายได้ทั้งหมด โดยเราสามารถสังเกตความผิดปกติที่เกิดขึ้นได้ ดังนี้

- มีตกขาวผิดปกติ หรือตกขาวเรื้อรังเป็น ๆ หาย ๆ
- ตกขาวมีกลิ่น มีอาการคัน หรือระคายเคือง
- มีตุ่ม มีผื่น หรือแผล บริเวณอวัยวะเพศ
- อาจมีน้ำเหลืองหรือน้ำหนองไหลออกมาจากปลายอวัยวะเพศชาย
- ปัสสาวะแสบขัด
- มีอาการเจ็บแสบ หรือเจ็บปวดขณะมีเพศสัมพันธ์
- มีไข้ ปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ
- มีอาการระคายเคืองที่อวัยวะเพศ

เมื่อสงสัยว่าอาจติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ควรทำอย่างไร

เมื่อพบว่ามีอาการผิดปกติที่สงสัยว่าเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือเพิ่งมีความเสี่ยงในการติดโรค ควรรีบปรึกษาแพทย์

และงดการมีเพศสัมพันธ์ชั่วคราวเพื่อลดการแพร่กระจายเชื้อไปยังบุคคลอื่นจนกว่าจะทราบผลการตรวจ โดยเบื้องต้นแพทย์จะทำการตรวจวินิจฉัยว่า ผู้ป่วยติดเชื้อชนิดใด ด้วยการซักประวัติและความเสี่ยงในการติดเชื้อ ร่วมกับการเจาะเลือด การเก็บปัสสาวะ หรือสารคัดหลั่งส่งตรวจเพื่อวินิจฉัยยืนยันในห้องปฏิบัติการที่มีผลชัดเจน

การรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

หากแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ควรงดการมีเพศสัมพันธ์ จนกว่าจะได้รับการรักษาจนหาย

และแนะนำให้คู่นอนในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา เข้ารับการตรวจรักษาด้วย
ซึ่งการรักษาโรคที่เกิดจากเชื้อแบคทีเรียสามารถรักษาให้หายได้ง่ายกว่า
ส่วนโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสทำได้โดยดูแลอาการไม่ให้กำเริบได้ แต่ไม่สามารถรักษาให้หายขาด
โดยวิธีการรักษามีดังนี้

- **ยาปฏิชีวนะ (Antibiotic)** ใช้รักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เกิดจากเชื้อแบคทีเรียหรือปรสิต ได้แก่ หนองในแท้ หนองในเทียม ซิฟิลิส และเชื้อทริโคโมแนส (Trichomoniasis) การรักษาด้วยยาปฏิชีวนะต้องได้รับการรักษาจนครบกำหนด นอกจากนี้ ควรหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์จนกว่าจะได้รับการรักษาจนหายเป็นปกติ
- **ยาด้านไวรัส (Antivirus)** ใช้รักษาผู้ป่วยโรคเริม โดยควรรับยาด้านไวรัสรวมกับการดูแลสุขภาพ แต่เชื้อจะยังหลงเหลืออยู่ในร่างกาย เมื่อไหร่ที่ร่างกายอ่อนแอ อาจะกลับมาแสดงอาการอีกครั้ง และผู้ป่วยสามารถแพร่เชื้อได้แม้จะมีโอกาสเสี่ยงต่ำก็ตาม ทั้งนี้ การรักษาด้วยยาด้านไวรัสอย่างสม่ำเสมอตามแพทย์สั่ง จะช่วยลดจำนวนเชื้อไวรัสให้น้อยลงจนตรวจหาแทบไม่พบ นอกจากนี้ ยาด้านไวรัสยังใช้รักษาผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวี

การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1. การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธีและทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์
2. การมีคู่นอนคนเดียว
3. การเข้ารับการตรวจคัดกรองโรคหนองในแท้และหนองในเทียมปีละครั้ง โดยเฉพาะหญิงอายุน้อยกว่า 25 ปีที่มีกิจกรรมทางเพศบ่อย หญิงที่มีคู่นอนหลายคน หรือกลุ่มชายรักชาย
4. การตรวจคัดกรองโรคซิฟิลิสอย่างน้อยปีละครั้งในกลุ่มชายรักชาย
5. การฉีดวัคซีนป้องกันการติดเชื้อเอชพีวี สำหรับคนที่มีอายุ 9-45 ปี

อย่างไรก็ตามในบางระยะของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ผู้ติดเชื้อจะไม่แสดงอาการผิดปกติ

ทำให้ไม่ทราบว่าตนเองมีเชื้ออยู่ แต่สามารถแพร่กระจายเชื้อไปสู่คู่นอนได้

การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ใส่ถุงยางอนามัยแม้เพียงครั้งเดียว ก็สามารถทำให้ติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

รวมถึงเชื้อเอชไอวีได้ การเลี้ยงหรือลดปัจจัยเสี่ยงต่างๆ

จะช่วยป้องกันการติดเชื้อจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้

นพ.นิทัศน์ จตุปาริสุทธิ

สูติศาสตร์และนรีเวชวิทยา / เวชศาสตร์การเจริญพันธุ์
ศูนย์เทคโนโลยีเพื่อการมีบุตร

นัดหมายแพทย์

ปรึกษาทุกปัญหาสุขภาพแบบออนไลน์
ไม่เสียค่าใช้จ่าย